

diane wei liang

FLUTURELE DE HÂRTIE

Seria MEI WANG

S|U|S|P|A|I|N|S

Se întâmpla cu două săptămâni înainte de Anul Nou Chinezesc, la Festivalul Primăverii, adică principala sărbătoare din an, care marchează sfârșitul iernii și la care festivitățile durează șapte zile. La ușa fiecărei case erau lipite afișe roșii aducătoare de noroc. Carnea era marinată și se cumpăra *ju*, vin tare din orez. Familiile își aranjau vizite și se pregăteau petreceri. În Beijing, milioane de oameni se îmbulzeau la Târgul Templului ca să-și facă toate cumpărăturile de sărbători.

Cel mai mare *Miaohui* era în Parcul Ditan. Aici era o hărmălaie asurzitoare: bubuiturile tobelor, zăngănitul talgerelor și sunetele ascuțite ale trompetelor străbăteau prin aerul rece. Proprietarii de tarabe răcneau numele mărfurilor și mușteriii țipau la copii să nu rămână în urmă.

Luată pe sus de mulțime, Mei mergea alături de sora ei a cărei dispoziție se întunecase.

– De ce e musai să venim aici în fiecare an? mor-măia Lu. ...Cu toți oamenii ăștia care se împing între ei!... Și mama unde e?

– A zis că vrea să cumpere ceva, îi explică Mei în timp ce se ridică pe vârfuri ca să o caute, dar nu putu să o vadă.

Sub bolta din piatră albă a altarului de jertfe, unde în vremurile de odinioară împăratul aducea ofrande pământului la solstițiul de vară, se legănau în vânt felinare roșii, iar mai în spate erau și mai mulți oameni și alte tarabe.

– Artificii! Artificii pentru Festivalul Primăverii!!

– Afișe norocoase pentru întâmpinarea primăverii și alungarea strigoilor!

Pe la capătul aleii își făcură apariția dansatori pe catalige acompaniați de trompete și tobe. Femeile purtau satin roșu și legănau niște evantaie roz imense. Bărbații erau în robe lungi, albastre și cu pălării înalte de sub care se iveau chipuri machiate puternic, cu ochii conturați intens și obraji roșii. În fața lor alergau doi copii, făcându-i pe trecători să șovăiască. În clipa aceea, Mei își văzu mama împingându-se prin mulțime cu doi dovleci lunguiți lucrați în sticlă.

– *Hulu*¹? se încruntă Lu și își desfăcu brațele ca să apuce o tigvă.

– Pentru noroc și pentru un nepoțel cât mai repede! zise Ling Bai.

– Ei, mamă! protestă Lu. Chipul ei fermecător se îmbujoră de rușine.

¹ Remediu medical străvechi care se presupune că absoarbe energiile negative ce altfel ne-ar afecta sănătatea. În trecut, tigvele uscate erau utilizate ca recipiente pentru diferite doctorii lichide.

– Iar pe tine, se întoarce Ling Bai către Mei, o să te protejeze împotriva demonilor.

– N-am nevoie.

Ling Bai se uită lung la fiica ei mai mare.

– Păi, să nu ai tu bărbat la treizeci și unu de ani? Firește că îți trebuie o amuletă norocoasă.

Lu o înghionti pe Mei cu cotul.

– Ia-o și gata! îi șopti.

– *Hulu* este foarte puternic. Uită-te la curburile caracteristice! Cerul și pământul în uniune – adevărata armonie! E aducător de noroc mai ales pentru femei, preciză Ling Bai.

Urcară treptele din piatră către altarul de jertfă unde se desfășura o piesă de teatru *jiaozi*, cu muzicanți cântând în feluri cât se poate de exagerate la trompete, tobe, talgere și la *erhu*, un instrument cu coarde. Patru bărbați dansau în timp ce legănau lectica – *jiaozi* – în care se afla o actriță.

– Încotro te duci tu, nevestică tânără? zbierau în cor bărbații.

– Înapoi acasă, intona actrița.

– Și bărbatul pe unde ți-e?

– Acasă la mămica lui – băiețel cuminte!

Audiența se prăpădea de râs, dar Lu stătea țeapănă și se holba la spectacol. Detesta dansurile populare. Mei trăgea cu ochiul la maică-sa care zâmbea în timp ce se bucura de piesă. Avea chipul brăzdat de riduri și șuvițe din părul cenușiu păreau că i-l mângâie, purtate de vânt. Mei se înfioră din pricina frigului și a senzației de vinovăție. Oare cum să iubească dacă nu

putea să ierte? Cum era posibil ca tatăl ei... Ea aflase adevărul care o separase cu desăvârșire de maică-sa, de parcă cineva coborâse un oblon între ele.

Își scutură capul, încercând oarecum să-și limpezească gândurile. Măcar de-ar fi putut să aibă încredere în cineva, să mai împărtășească din povară...

– Oare mai găsim niște *bingtang hulu*? întrebă Ling Bai. Păducelul glasat pe băț a rămas unul dintre dulciurile preferate iarna și toată lumea molfăie așa ceva de *Miaohui*.

– Nu-i pentru mine, zise Lu. Cum poți să mănânci ceva care a stat în praful ăsta ore întregi?

Familia Wang își croi drum până la Poarta de Nord, cu Ling Bai căutând o tarabă cu *bingtang hulu*.

– Ce se mai holbează lumea asta la noi! murmură Mei către sora ei.

– Chiar așa?

Părea indiferentă și Mei știa de ce. Soră-sa era nimicitor de frumoasă, dar niciodată nu se sinchisea de asta, era interesant doar pentru alții.

Ling Bai aduse două *bingtang hulu*, unul pentru Mei și unul pentru sine. Le mănncă în timp ce mergeau. Drumul care ducea spre Poarta de Nord era împânzit de tarabe. Un om turna ceai dintr-un ceainic mare de aramă cu gătlej foarte lung. Fumul se ridica de pe grătarele cu jar pentru kebab, mirosul de chimion și ardei iute plutea în aer. Mori de vânt colorate se învârteau și felinarele roșii se bălângăneau ca niște roade uriașe atârânănd de crengi desfrunzite.

În mijlocul pieței de la Poarta de Nord, adulți și copii se dădeau pe derdeluș chițcăind și râzând, iar coada lungă șerpuia în jurul chioșcului cu bilete. Stindarde țipătoare cu *miyu* – ghicitori – atârnav de copaci, iar la rădăcina acestora se adunase o mulțime numeroasă.

Ling Bai și Mei erau pasionate de *miyu*. Cu ceva ani în urmă, când Mei era încă o copilă, se înscriseră la un concurs de Ziua Națională și câștigaseră un premiu.

– Uite una! zise Mei citind cu voce tare: un început frumos – o monedă străină. Se gândi ceva timp și spuse: Răspunsul e dolari US – *mei yuan*. *Mei* înseamnă „frumos“, iar *yuan* poate avea sensul de „început“, șopti ea către Ling Bai.

– Aaa! Așa e! exclamă maică-sa. Notează-l și o să câștigăm un premiu.

– Ei... Doar cu atât n-ajungem prea departe. Trebuie să rezolvăm măcar vreo zece ca să câștigăm ceva mai acătării.

– Avem tot timpul, zise uitându-se la Lu.

– M-am săturat să stau degeaba în frig! zise blând Lu, fără a le reproșa ceva. Stăm afară de ore!

– Poate că ai dreptate, răspunse Ling Bai apucând strâns sacoșa de cumpărături.

Lu își luă mama de braț.

– Da... E la fel în fiecare an.

Auziră sunetele tobelor din direcția altarului de jertfă. Cineva strigă: „Dansul Leului!“ și mulțimea începu să se adune.

Mei, Lu și Ling Bai ieșiră pe Poarta de Nord, mergând spre zona în care taxiurile îi aduceau la bălci pe cheflii. Lu găsi unul neocupat și urcă înăuntru, urmată de maică-sa. Mei se așează lângă șoferul.

– Încotro? răcni vesel șoferul.

– La Grand Hotel, zise Lu.

Bărbatul porni motorul și deschise contorul.

– Pe unde s-o iau? Bulevardul Changan e la o aruncătură de băț.

– Ia-o pe cel mai scurt drum, zise Lu cu o umbră de nerăbdare.

La Grand Hotel intrară în cafeneaua Red Wall și se așezară la o masă acoperită cu în alb. Chelnerița aduse ceaiul într-un ceainic de argint și, când îl așează, s-a auzit clinchetul porțelanurilor. Ieși, întorcându-se rapid cu un cappuccino pentru Lu.

Cafeneaua avea un tavan înalt, corpuri de iluminat de cristal și o scară în spirală cu viță-de-vie încolăcită pe balustradă. Plantele din ghivece și ferestrele panoramice creau atmosfera specifică unei sere luxuriante. Un chelner aduse pe un cărucior niște prăjituri occidentale atât de reușite încât păreau a fi din plastic.

– Sunt prea frumoase ca să fie mâncate, le ochi Ling Bai.

Mei comandă o bucată galbenă cu zahăr glazurat. Spera să fie o prăjitură cu brânză din care mai mâncase înainte și-i plăcuse. Lu începu să amestece în propria cafea.

– Ziceau la știri că mâine o să ningă.

– Nu mă miră. E Marele Ger, cele două săptămâni în care e cel mai frig, zise Ling Bai.

Stând în cafenea, Mei găsea greu de crezut așa ceva, căci aici erau izolate de lumea dinafară.

Lu își scoase telefonul mobil.

– Lining ia prânzul la China Club. Poate ni se alătură dacă au terminat.

Mei și Ling Bai sorbiră din ceai, jenate amândouă de faptul că atenția lui Lu se îndrepta acum în altă parte. Mei privi pe geam; nasul puternic și gura fermă îi creau un profil sever. Cerul era mai întunecat, norii erau din ce în ce mai mulți, iar traficul era îngreunat din pricina vânzolelii și noroiului de pe Bulevardul Changan. Apoi se întinse puțin, încercând să zărească ceva din piața Tiananmen care nu era prea departe, numai că nu reuși să vadă nimic.

– N-ai putea să vii măcar pentru câteva minute? zise Lu la telefon, părând iritată.

– Când pleci în Canada? o întrebă Mei pe maică-sa, cu toate că știa data, dar era stânjenită din cauză că Ling Bai trăgea cu urechea la conversația lui Lu.

– Peste o săptămână, cred, zise cu mâhnire Ling Bai. Te mai văd până plec?

– Știi că secretarul meu, Gupin, se duce acasă pentru Festivalul Primăverii. Mă tem că o să fiu prea ocupată, zise Mei uitându-se mai mult la ceașca ei de ceai decât la maică-sa.

Ling Bai suspină.

– Ar trebui să te gândești să găsești o altă secretară. Credeam că-ți merge bine – de ce să ții în birou un

lucrător migrant? Și pe deasupra mai e și bărbat! O să vorbească lumea.

– Nu-mi pasă ce se spune cât timp Gupin își face treaba bine. Spre deosebire de alții, el are o diplomă de absolvent de liceu și se mai duce și la universitate, la cursurile de la seral.

Deodată, a revăzut în minte fața parcă dăltuită a lui Gupin și umerii lui musculoși. Se întrebă oare ce făcea în acest weekend. Poate că era încă la lucru muncind la cazul băiatului care murise în spital în timpul unei operații de rutină. Poate că făcea cumpărăturile pentru maică-sa bolnavă – e posibil să fi venit chiar la *Miaohui* ca să ia niște delicatese din Beijing și să le ducă acasă. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

Lu își închise telefonul.

– Îmi pare rău, dar Lining nu va putea să vină nici să vrea! Se duc toți la cursa de automobile cu Dong, șeful cel mare.

– El întotdeauna e ocupat.

Mei își aduse aminte de ultima cină la care Lining nu putuse să ajungă.

– Toți vor să colaboreze cu el sau să-l convingă să investească în proiectele lor. E greu să fii magnat.

– Sigur!

– Nu mă deranjează. Știu care e prețul succesului. Trebuie să investească o groază de timp și de efort în stabilirea unor relații, iar asta înseamnă să facem sacrificii în viața noastră personală. Eu trebuie să fac la fel pentru spectacolul meu, zise Lu. Ea găzduia o emisiune la Beijing TV în care interviewa și oferea

consiliere oamenilor cu probleme de genul adulterului sau cu soacrele dificile. Devenise populară și într-o vreme se discutase să fie transmisă la nivel național.

– Amândouă munciți atât de mult, încât abia apuc să vă mai văd, zise Ling Bai, uitându-se mai întâi la Lu și apoi la Mei. Mai ales tu!

– Mamă, doar știi că toată lumea vrea să-i rezolv cazul în doi timpi și trei mișcări!

– Azi există tot felul de oportunități. Dacă nu profiți de ele, ți-o ia altul înaintea, zise Lu, ridicând mâna ca s-o facă pe Mei să tacă, deoarece tocmai voia să o întrerupă din nou. Nu știu, Mei, cât de mult câștigi prinzând soți infideli, dar pe noi ocaziile ratate ne costă milioane. Așa că muncim tot timpul și încercăm să nu pierdem ritmul. Lining și cu mine știm că am fost nedreptiți cu familia și cu rudele noastre și din cauza asta, acum, la Festivalul Primăverii o luăm pe mama cu noi la Vancouver ca să vizităm familia lui Ling, zise punând cu afecțiune mâna pe a mamei, și apoi se întoarse către Mei. Mama mi-a spus că ai încetat să o mai vizitezi de când a ieșit din spital.

– Nici tu n-ai fost mai brează. Mei trase încurcată cu ochiul înspre Ling Bai.

– Sunt ocupată. Am emisiunea, țin cursuri și câteodată mai călătoresc și peste ocean cu soțul meu. Cât despre *yichuo* – nici nu-ți poți imagina! Dineuri, prânzuri, petreceri, reprezentații la teatru sau la operă cu oamenii de afaceri. Dacă n-am refuza niciodată, am muncit douăzeci și patru de ore pe zi! Cu toate astea, mama a fost la noi la cină și am mers împreună la

cumpărături. Lu privi spre Ling Bai. De când a avut atacul ne-am apropiat. După ce s-a întâmplat astă-pri-măvară mi-am dat seama că nu mai putem lua de sigur nimic. O să o pierdem într-o zi și o să ne dorim să fi avut grijă de ea cum trebuie.

Mei nu putu să o contrazică, dar nici nu putea să-i explice. Tăcea amestecând ceaiul de pe fundul ceștii.

– Ați auzit? zise Ling Bai vrând să mai detensioneze atmosfera. Cică i-au dat drumul lui Hu Bin.

– Nu era el unul dintre liderii studenților de la Tiananmen?

Ling Bai confirmă, dând din cap.

– Mei îl cunoaște de la universitate, nu-i așa?

– L-am întâlnit de câteva ori în campus, zise Mei.

Văzuse știrea într-un articolăș de pe pagina douăzeci și unu a ediției *Jurnalului de Beijing*. Hu Bin fusese condamnat la douăzeci de ani din pricină că el condusesese protestul din 1989, iar dacă era eliberat cu trei ani mai devreme probabil că era bolnav.

Eliberarea lui Hu Bin îi trezea alte amintiri neplăcute. Lucra deja la sediul central al poliției, Ministerul Securității Publice, când ieșiseră studenții pe străzi în primăvara lui 1989. Citea cu aviditate, în fiecare zi, despre protestul din piață, dar, spre deosebire de milioane de alți funcționari și muncitori din fabricile orașului, ea nu ieșise să li se alăture. Stătuse pitită în spatele biroului ei de la minister, de cealaltă parte, a acelor care în cele din urmă au pornit împotriva studenților. Din pricina asta își făcea și azi reproșuri. Vina de a nu fi fost alături de ei îi apăsa ca o piatră pe suflet.

Dar de unde să știe că se va sfârși sângeros, că vor muri oameni, iar prieteni ca Hu Bin vor fi închiși atât de mult timp?

Era în stare să își reproșeze o groază de lucruri. De fapt, ea fusese cea care îi răpise viața tatălui ei. Maică-sa îl denunțase pentru că vorbise critic despre politicile lui Mao din perioada Revoluției Culturale și fusese singurul mijloc de a-i salva pe copii din lagărul de muncă, iar mărturia ei îl aruncase în închisoarea unde a murit de tânăr. Cu un an în urmă, când Mei aflase adevărul în vreme ce încerca să descopere un jad pierdut din perioada Revoluției Culturale, mai întâi fu cuprinsă de furie, dar după aceea suferise îngrozitor, iar ura amenința să-i nimicească toată dragostea pentru mama sa. Ar fi dorit să o poată ierta pe femeia care făcuse sacrificii atât de mari și-i dăruise viața de două ori.

Glasul maică-sii o readuse în cafeneaua Red Wall.

– E un gest de bunăvoință, bănuiesc, dacă se dă drumul înainte de sărbători.

– Sunt sigură că așa e, zise Lu terminându-și cafeaua. Oricum, era și timpul. Ce istorie veche! E mai bine pentru ambele părți să dea totul uitării.

– Au trecut abia nouă ani, replică Mei.

– Exact. Poveste veche. Lu își dădu părul peste umăr și râse. Draga mea surioară, trăiești prea mult în trecut în vreme ce toată lumea merge înainte! Cum era zicala aia veche? Prezentul este de aur.

În momentul acela chelnerul le aduse prăjiturile. O vreme priviră lung, tăcute și impresionate, operele

de artă din farfurii. Apoi Mei luă o bucată din a ei și se înfioră. Era cu lămâie, nu cu brânză, și nu-i plăcea lămâia.

– Lu are dreptate, zise Ling Bai către Mei, cu gura plină de Napoleon. Trebuie să uiți trecutul și să mergi mai departe, nu să îl porți cu tine. Învăță să ierți!

Lui Mei i se strânse inima. Oare mama sa știa că aflase ce s-a întâmplat cu tatăl ei?

– Nu te întorci la Yaping?

– Parcă nu-ți plăcea – parcă nu voiai să mă mărit cu el, oftă Mei.

– Asta era cu ani în urmă, când era doar un student din provincie. Acum e om de afaceri plin de succes și trăiește la Chicago.

– Dar e și divorțat.

– La fel e și Lining, zise Ling Bai privind-o cu mândrie pe fiica ei mai mică. Poate asta o să-l facă un soț mai bun.

Mei luă încă o înghițitură de prăjitură.

– Nu te lega la cap dacă nu te doare!

– Asta fiindcă nu vrei tu să le legi! zise Lu. Ți-a frânt inima, așa e, dar astea-s povești și mai vechi. Să trăiești în prezent – asta-i cheia fericirii!

– Iar tu ai putea să mă lași să-mi văd singură de viața mea!

Dacă, de fapt, nu putea să-nvețe nici să ierte, nici să uite?

Lu făcu semn chelnerului pentru notă, apoi îi spuse lui Mei:

– Dar îmi pasă de tine, ești sora mea! Uite, mâine o să te sune un prieten de-ai mei. Îl cheamă domnul Peng. E președintele casei de discuri Guanghai. Ar putea să-ți ofere un caz, unul mare de tot!

– Mulțumesc! zise Mei.

Sora ei o scosese din sărite cu sfatul pe care nu i-l ceruse, dar acum tocmai se spălase de păcate.

Dacă v-a plăcut acest fragment de carte, mai multe detalii despre modalitățile de livrare și plată puteți găsi în paginile Nemira.ro.

